

РЕШЕНИЕ

№ 520

гр. София, 28.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **3519** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84 – чл.85 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба рег. № УП 19987/28.03.2018 г. по описа на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), подадена от М. А. М. Н., срещу решение № УП ОК-3/16.03.2018 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна. В жалбата и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, излага доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Моли съда да го отмени и върне преписката на административния орган.

Ответникът, интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез представител по пълномощие, в писмен отговор и в съдебно заседание излага доводи за законосъобразност на обжалваното решение и моли съда да отхвърли жалбата.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита оспореното решение за правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в своята съвкупност и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № РД09-211 от 09.03.2018г. на РПЦ – С. М. А. М. Н., от

мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], окръг А., А., гражданин на А., вероизповедание - мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, е поискал предоставяне на международна закрила. Тъй като чужденецът не разполагал с документи за самоличност, тя е установена с декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Попълнен е и регистрационен лист към молбата.

На 14.03.2018 г. с кандидата е проведено интервю по Глава шеста, Раздел I- чл. 63а от ЗУБ, резултатите от което са отразени в протокол рег. № УП-19987/14.03.2018 г. В хода на производството жалбоподателят заявява, че не е арестуван или осъждан в страната си по произход. Не е членувал в политическа партия или организация. Сочи, че не е имал неприятности с властите в страната си. Твърди, че не е бил заплашван и не му е оказвано насилие. Като причина за напускане на страната си на произход е посочил трудния живот, съпроводен с финансовите проблеми на семейството му и безработицата. Изложил е, че въпреки получените свидетелства за завършени пет професионални курса, не успял да намери постоянна работа, извършвал такава инцидентно, от време на време в различни сфери, от продаващ на улицата, електротехник на повикване до музикант в различни заведения. Уточнява, че липсата на пари е причината за непрекъснатите проблеми в семейството му, което пораждало у него суицидни мисли. Споделя желанието си да работи в Република България няколко години, за да изкара известна сума пари, с които да подпомогне близките си и да се завърне в А.. Протоколът е подписан от интервюиращия орган, от преводача и от чужденеца. В заключителната му част е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за оспорващия език, без да съществуват комуникативни пречки и без възражения от негова страна.

С решение № УПОК-3/16.03.2018г. на интервюиращ орган на ДАБ - МС е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила на М. А. М. Н. като явно неоснователна, на основание чл. 70, ал. 1, във вр. чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Решението му е връчено на 21.03.2018 г. и той е запознат със съдържанието му на език, разбираем за него. Жалбата срещу решението е подадена чрез органа и регистрирана на 28.03.2018 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, от активно легитимирана страна - адресат на решението, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът я намира за неоснователна.

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган – А. Л. В., на длъжност старши експерт в Регистрационно- приемателен център - [населено място], който е определен със заповед № РД-05-248/23.03.2016 г. на председателя на ДАБ, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ, за интервюиращ орган.

Обжалваният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, мотивиран е с посочване на конкретни факти, на които се дава и съответна правна обосновка.

Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не са налице и нарушения на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в особеното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсеция закрила чужденец.

Оспореното решение е издадено в ускорена процедура в производството по общия ред по реда на Глава VI, Раздел II. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, производството се образува с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила. В случая чужденецът е регистриран на 09.03.2018 г., а оспореният акт е издаден на 16.03.2018 г. при спазване на срока по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ за произнасяне в ускорена процедура. В хода на производството, пред решаващия орган при РПЦ - [населено място] при ДАБ, с чужденеца е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирувания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява и нарушение на чл. 58, ал. 9 от ЗУБ. Липсата на писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила не обосновава незаконосъобразност на оспореното решение, доколкото то е постановено по реда на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ - в ускорена процедура в производството по общия ред, а в този случай съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 9 изр.2 от ЗУБ такова становище не се изисква.

Съдът намира оспореното решение за съответно на материалния закон.

Условията за предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

Установено е, че страната на произход за жалбоподателя е А. и спрямо нея следва да се преценява личното положение на търсещия закрила, с оглед критериите, заложиени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Извършената преценка, че по отношение на конкретния търсещ закрила, не са налице предпоставките за даване на статут на бежанец, се явява правилна. Като част от административната преписка е представена справка относно А., изготвена от дирекция "Международна дейност" на ДАБ, към 15.02.2018г. В нея е отразена актуалната обществено-политическа обстановка в страната. Справката е изготвена в съответствие с "Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвяне на информация за страните по произход" (2012).

Видно от протокола от проведеното с оспорващия интервю, а и от събраните доказателства, не се установява да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Изложените мотиви касаят единствено битови причини, свързани с финансовите му проблеми в страната му на произход, липсата на собствено жилище и отсъствието на постоянна и добре платена работа в А.. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсещия закрила поради причините, които се релевират в закона. Цялата история сочи, че причините жалбоподателят да напусне А. са икономически. Правилен и обоснован е изводът на ответника за липсата на каквито и да е конкретни данни за проявено преследване спрямо търсещия закрила или опасността от такова по

някоя от причините, установени в чл. 8 от ЗУБ при пребиваването му на територията на А..

При липса на данни за такова, правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантни за настоящото производство, нито сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съдът намира, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че визираните причини за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ. В конкретния случай обстоятелства, релевантни по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, не се установяват. Реално в историята си чужденецът не навежда никакви ясни твърдения за конкретни репресии, предприети спрямо него или близки членове на семейството му, които да се дължат на някоя от причините, възведени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на интервюиращия орган за неоснователност на молбата и за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2. Тази преценка е направена по отношение на страната му на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай, чужденецът не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската му история става ясно, че нито е арестуван, нито е осъждан в държавата си по произход, нито сочи никакви ясно изразени проблеми с властите, полиция и армия или други организации.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващия.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/М. Е. and Noor E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя

за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава изцяло на фактите, които се съдържат в Справката за А. с вх. №МД-142/15.02.2018 г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален писмен документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с нея, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито де факто не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в А. и специфичното положение на молителя. По делото липсват данни ситуацията в А. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота и здравето на всеки цивилен, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут по реда на чл. 9 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните за неговата решаваща роля факти, а именно извършил е проверка доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, като данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на интервюиращия орган. Изводите на интервюиращия орган, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер

или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

В допълнение съдът намира, че действително, член 9 (1) Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26.06.2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила (Директива 2013/32) установява правото на лице, търсещо международна закрила, да остане в държавата членка единствено за целите на процедурата, докато решаващият орган се произнесе в съответствие с процедурите на първа инстанция. Това право не съставлява право на пребиваване, но то трансформира незаконното пребиваване в законно, макар и ограничено в посочените времеви рамки – така и чл.29, ал.1, т.1 ЗУБ. С промяната на правния статус на жалбоподателя без съмнение е отпаднало правното основание за неговото задържане в специалния дом и органът следвало да преразгледа акта си (решение на Съда на Европейския съюз от 30.05.2013 г., дело С-534/11). Последниците от неизпълнение на това задължение, преценени в контекста на наведеното в оспорването съществено нарушение на процесуалните правила, не обуславят отменяемост на крайния акт – решение № УПОК-3/ 16.03.2018г. Това е така, доколкото съществено нарушение на производствените правила е онова нарушение, като последица от което е възникнала вероятност за неистинност на установените от органа факти, които са от значение за спорното административно правоотношение. Обстоятелството, че интервюирането на чужденеца е проведено в условията на задържане, не дискредитира неговите изявления пред органа и преводача. В подкрепа на този довод е фактът, че жалбата, въз основа на която е образувано делото, не съдържа твърдения различни от наведените пред ответника обстоятелства. Поради това, съдът приема довода за извършено от административния орган съществено процесуално нарушение за неоснователен.

Настоящият съдебен състав счита, че оспореното решение е законосъобразно - не страда от порок, налагащ отмяната му по смисъла на чл. 146 от АПК, а подадената против него жалба се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. М. Н., търсещ закрила гражданин на А., против решение № УП ОК-3/16.03.2018г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: